

дѣше мугавъ старши стражаръ и орѣзваше ноктитѣ на ржката си съ малка костурка.

— Обискирай го! — рече старшията, безъ да попита кой е и защо е арестуванъ доведения. Козаря дигна покорно ржце, усмихна се пресилено и рече съ засѣхнало гърло :

— Ето, обискирайте!

Следъ малко на бюрото лежаха една празна дървена табакера, единъ смачканъ портфелъ, една домашна кърпа за носъ и единъ малкъ касапски ножъ, съ счупена ножница и орѣзана, като на рабошъ, дрѣжка.

Старшията погледна табакерата, чукна я и дигна глава:

— Контрабанда ли пушишъ? — рече той съ явно разочарование.

— Каквото дойде, — отговори напосока Козаря.

— И ножъ! — допълни старшията, като го опитваше съ нокътъ. — Него за революцията ли го готвишъ?

— Рѣжа си хлѣбъ, — отговори Козаря.

— Комунистъ, пъкъ за хлѣбъ го носелъ...

— Азъ не съмъ комунистъ.

— А какъвъ си?

— Земледѣлецъ.

— Тука всички земледѣлци ставатъ... А по селата за болшевизъмъ приказватъ и правителството по сто пжти на день псуватъ.. За какво си дошълъ тука? — попита старшията, като помълча малко и затършува изъ портфела.

— По работа...

— Такааа.. все по работа... „До госпо... Най-енергично протестираме,..“ — зачете старшията, като извади малкъ листъ отъ тетрадка и го разгъна внимателно. — Кой го писа това? — дигна той глава и го изгледа страшно.